



# ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

## PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IV./2017  
Senát I

### Nález:

spisová značka	I. ÚS 617/2016
populárny názov	Notárska zápisnica ako nespôsobilý exekučný titul
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	22.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Súd môže skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Samotný súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice nenahrádza dojednanie o vylúčení pôsobnosti ustanovenia § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je veriteľ oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka ako navrhovateľka bola účastníčkou exekučného konania vedeného na Okresnom súde Prievidza (ďalej len „okresný súd“) vo veci vymoženía peňažnej pohľadávky v sume 397 275,36 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu – notárskej zápisnice. Okresný súd v označenom exekučnom konaní uznesením z 22. apríla 2013 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti udelenia poverenia proti povinným v 2., 3. a vo 4. rade zamietol, keď pre nedostatok materiálnych náležitostí považoval notársku zápisnicu za nespôsobilý exekučný titul. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením z 12. decembra 2013 potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne. Proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením z 27. augusta 2015 ako neprípustné odmietol.
z odôvodnenia	<b>K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu</b> Záver krajského súdu, že nedošlo k uzavretiu platnej dohody medzi povinným v 1. rade (veriteľom) a povinnými v 2. až vo 4. rade (pristupujúcim dlžníkom a ručiteľmi), a teda nemohol nastať platný právny dôvod plnenia povinných v 2. až vo 4. rade, je riadne odôvodnený, pričom ústavný súd nezistil takú interpretáciu relevantných noriem platného práva, ktorá by nezodpovedala rozhodným okolnostiam posudzovanej veci. V notárskej zápisnici je ako právny dôvod plnenia povinných uvedená len zmluva, pričom zo zmluvy, resp. jej dodatku č. 4 vyplýva iba záväzok dlžníka splácať zostatok istiny splátkového úveru. Dodatok č. 4 k zmluve neobsahuje žiadny záväzok pristupujúceho dlžníka splatiť dlh zo zmluvy popri veriteľovi, a takýto záväzok pristupujúceho dlžníka nie je jednoznačne formulovaný ani v obsahu samotnej notárskej zápisnice.

Zmluva nemôže byť právnym dôvodom vzniku záväzku ani voči ručiteľom, keďže títo, ako to tvrdí samotná sťažovateľka, sa stali ručiteľmi na základe ručiteľského vyhlásenia.

Rovnako záver krajského súdu, že notárska zápisnica neobsahuje vo vzťahu k povinným v 3. a vo 4. rade (ručiteľom) čas plnenia, považuje ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu za správny. Notárska zápisnica čo sa týka času plnenia vo vzťahu ku všetkým povinným odkazuje na spôsob splácania dlhu uvedený v zmluve, resp. v jej dodatku č. 4. Vo vzťahu k ručiteľom však nie je možné určiť čas plnenia ich záväzku rovnako, ako to je v prípade dlžníka a prístupujúceho dlžníka, keďže záväzok ručiteľa plniť veriteľovi dlh za dlžníka nastáva až po tom, keď je dlžník v omeškaní. Samotný súhlas ručiteľov s vykonateľnosťou exekučného titulu bol viazaný na podmienky uvedené v notárskej zápisnici, ktorá v prípade omeškania dlžníka stanovovala povinnosť oprávneného (sťažovateľky) vyzvať ručiteľov na plnenie. Sťažovateľka v návrhu na vykonanie exekúcie ani dodatočne nepripojila dôkaz o tom, že skutočne po splatnosti úveru vyzvala ručiteľov na splnenie dlhu v konkrétnej sume za dlžníka a prístupujúceho dlžníka, čo bolo podmienkou vykonateľnosti notárskej zápisnice vo vzťahu k ručiteľom priamo v nej ustanovenou. Z uvedeného dôvodu nie je možné stanoviť čas, kedy sa notárska zápisnica stala vo vzťahu k ručiteľom vykonateľnou, pričom moment jej vykonateľnosti vo vzťahu k ručiteľom nie je možné stanoviť ani na základe ďalších skutočností vyplývajúcich z predmetného súdneho spisu, resp. interpretáciou do úvahy prichádzajúcich noriem. Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že nespochybnuje záver sťažovateľky, že na ručenie v obchodných záväzkových vzťahoch nemožno aplikovať ustanovenia o ručení podľa Občianskeho zákonníka a že v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka sa na vznik ručiteľského záväzku nevyžaduje uzatvorenie zmluvy medzi ručiteľom a veriteľom. Ak však strany chceli vylúčiť postup podľa § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako to tvrdí sťažovateľka, na vylúčenie tejto dispozitívnej úpravy bola potrebná dohoda strán. Samotný súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v okolnostiach posudzovaného prípadu bez ďalšieho nenahrádza dojednanie o vylúčení uvedenej dispozitívnej úpravy.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že tvrdenie sťažovateľky, že zmluva je neoddeliteľnou súčasťou notárskej zápisnice, resp. dohoda medzi veriteľom a prístupujúcim dlžníkom tvorila neoddeliteľnú prílohu vykonateľnej notárskej zápisnice, je preukázateľne nepravdivé, pretože len dodatok č. 4 k zmluve tvorí neoddeliteľnú súčasť notárskej zápisnice. Ústavný súd tiež zistil, že samotná zmluva ani údajná písomná dohoda medzi veriteľom a prístupujúcim dlžníkom sa v predmetnom exekučnom spise nenachádza.

**K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu**

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd ním odmietol dovolanie sťažovateľky ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný (§ 239 Občianskeho súdneho poriadku), keďže v postupe krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, nevzhladol vadu konania, ktorá by znemožnila sťažovateľke realizáciu jej procesných práv a iné vady konania v dovolacom konaní nevyšli najavo. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd zaujal právny názor, že na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by dovolanie bolo prípustné z iného dôvodu. Dovolací súd tiež konštatoval, že námietka sťažovateľky o odopretí jej práva na výkon vykonateľného rozhodnutia by bola dôvodnou len v tom prípade, ak by súdy v predmetnej veci rozhodli nezákonne. V danom prípade však súdy správne skúmali náležitosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu a dospeli k určitým skutkovým zisteniam a k právnym záverom. Súd môže skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Je preto zrejmé, že v danom prípade šlo o zákonné skúmanie exekučného titulu. Právne závery, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia, však dovolací súd neskúmal, keďže takýto postup by bol možný len v prípade procesne prípustného dovolania. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že

	napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, najvyšší súd uviedol, že tento dovolací dôvod možno uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľky nevyhoveli.</u>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</b>	ÚS SR: IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06, I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05
<b>súvisiace právne predpisy</b>	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
<b>klúčové slová</b>	dovolanie-prípustnosť exekúcia-poverenie exekúcia-exekučný titul

<b>spisová značka</b>	<b>I. ÚS 721/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Prerušenie správneho konania
<b>sudca spravodajca</b>	Milan Ľalík
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Nález - Nález
<b>dátum rozhodnutia</b>	08.03.2017
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Prerušenie administratívneho konania nebráni účastníkom súdneho konania, kvôli ktorému bolo toto administratívne konania formálne prerušené, aby sa domáhali plynulého priebehu predmetného súdneho konania.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľ je jedným z vlastníkov pozemkov, ktoré čiastočne patria do poľovného revíru Jamník, a to na základe rozhodnutia niekdajšieho Lesného úradu Spišská Nová Ves z 2. augusta 1993. Sťažovateľ spolu s inými vlastníkami pozemkov patriacich do poľovného revíru Jamník (ďalej len „poľovný revír“) na zhromaždení konanom 2. mája 2013, na ktorom boli prítomní vlastníci majúci vo vlastníctve viac ako 90,66 % pozemkov tvoriacich tento revír a priebeh ktorého bol osvedčený notárskou zápisnicou, hlasovaním, pričom za hlasovalo „... 76,36 % vlastníkov z celkovej výmery poľovných pozemkov...“, vyjadrili svoj záujem postúpiť užívanie tohto revíru v prospech Poľovníckej organizácie Háj a na základe splnomocnenia udeleného rovnakou väčšinou za hlasujúcich vlastníkov poľovných pozemkov nimi zvolení zástupcovia 1. januára 2014 podpísali «... zmluvu o postúpení užívania spoločného poľovného revíru Jamník na budúceho užívateľa Poľovnícku organizáciu Háj (ďalej len „zmluva“). Štyri stovky vlastníkov poľovných pozemkov sa však rozhodli aj individuálne podpísať zmluvu o užívaní poľovných pozemkov s užívateľom, obsah ktorej bol dohodnutý splnomocnenými zástupcami.». Označená zmluva bola podpísaná v súlade s § 13 a nasl. zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) a následne bola v súlade s § 16 tohto zákona predložená na konanie príslušnému Okresnému úradu Spišská Nová Ves, odboru pozemkovému a lesnému (ďalej len „okresný úrad“) na evidovanie, pričom však vedúcim tohto odboru bol bývalý predseda poľovníckeho zväzu Jamník, ktorý z tohto dôvodu oznámil dôvody, pre ktoré sa cítil byť v danej veci zaujatým. Z uvedeného dôvodu prednosta okresného úradu 20. januára 2014 poveril konaním vo veci evidencie zmluvy zástupcu vedúceho odboru a v ten istý deň okresný úrad vydal oznámenie č. OU-SN-PLO-2014/00065 o tom, že vo veci evidencie zmluvy nemôže konať do doby, pokiaľ vo veci vedenej Okresným

	<p>súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 348/2013 o návrhu poľovníckeho združenia Jamník (ďalej len „poľovnícke združenie“) proti Poľovníckej organizácii Háj „... o vyslovenie neplatnosti priebehu zhromaždenia vlastníkov v PR Jamník konaného dňa 02.05.2013...“ nebude právoplatne rozhodnuté. Súčasne príslušný okresný úrad 20. januára 2014 vydal aj rozhodnutie č. OÚ SN-PLO-2014/00133, ktorým poveril poľovnícke združenie, aby vo svojom revíri zabezpečil starostlivosť o zver.</p> <p>Dotknutí vlastníci pozemkov v poľovnom revíri sa so žiadosťou o zaujatie stanoviska obrátili na Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, ktoré im v liste č. 3044/2014-410 z 3. júna 2014 oznámilo, že postup okresného úradu, ktorý nezaevidoval dotknutú zmluvu aj napriek tomu, že má všetky zákonom o poľovníctve predpísané náležitosti, je nezákonný. Súčasne na základe podnetu dotknutých vlastníkov pozemkov v poľovnom revíri im prokurátorka Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves (ďalej len „okresná prokuratúra“) listom č. k. Pd 49/14-9 z 10. júna 2014 oznámila, že proti postupu okresného úradu podala upozornenie prokurátora, ktorému okresný úrad vyhovel a listom č. OU-SN-2014/003945-28 z 24. júna 2014 deklaroval, že pokračuje v konaní vo veci evidencie dotknutej zmluvy o užívaní poľovného revíru, pričom súčasne vyzval vlastníckmi pozemkov splnomocnených zástupcov, ktorí boli splnomocnení na podpísanie dotknutej zmluvy, aby predložili splnomocnenia oprávňujúce ich na takéto konanie, na ktorú reagovali 7. júla 2014, avšak od tej doby okresný úrad vo veci nevykonal žiadny procesný úkon. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ žalobou proti nečinnosti správneho orgánu podanou krajskému súdu domáhal v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 4/2016, aby okresnému úradu bola uložená povinnosť konať vo veci evidencie zmluvy o užívaní poľovného revíru, avšak krajský súd uznesením z 21. apríla 2016 jeho žalobu ako nedôvodnú zamietol.</p>
<p><b>z odôvodnenia</b></p>	<p>Z ustanovení zákona o poľovníctve vyplýva, že proces evidencie zmluvy o užívaní poľovného revíru, ktorého účelom je priznať jej právne účinky majúce za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností v súvislosti s užívaním poľovného revíru, je špecifickým administratívnym procesom, ktorý vzhľadom na jeho uvedený účel musí tiež korešpondovať a naplňovať ústavný účel zákonnosti vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. V intenciách uvedeného tak možno konštatovať, že aj keď sa podľa § 79 ods. 2 písm. c) zákona o poľovníctve na toto administratívne konanie nevzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, aj napriek tomu ide o správny proces, pretože sa uskutočňuje pred správnym orgánom, a teda aj v tomto procese v záujme zachovania princípu zákonnosti, musia byť dodržané jeho limity proklamované v § 3 Správneho poriadku.</p> <p>V nadväznosti na uvedené, ako aj vzhľadom na ustanovenie § 16 ods. 1 a 2 zákona o poľovníctve možno konštatovať, že činnosť správneho orgánu (okresný úrad) disponujúceho zákonným oprávnením vykonávať evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru nie je iba automatická majúca formálno-technický charakter, ale tento orgán verejnej správy je povinný v tomto procese najprv zistiť, či nie sú splnené negatívne podmienky brániace evidencii tejto zmluvy, a to či na užívanie poľovného revíru nie je už zaevidovaná iná zmluva, či na evidenciu predkladaná zmluva spĺňa náležitosti podľa § 14 ods. 3 zákona o poľovníctve a či je táto zmluva uzatvorená medzi subjektmi podľa § 13 ods. 1 zákona o poľovníctve. Následne orgán verejnej správy vykonávajúci evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru skúma, či subjekty, ktoré ju uzatvorili a ktoré na jej základe postúpili právo užívania poľovného revíru v ich spoluvlastníctve v prospech iného subjektu, mali na jej uzavretie oprávnenie.</p> <p>Vzhľadom na skutočnosť, že v súvislosti s oprávnenosťou subjektov, ktoré dotknutou zmluvou postúpili užívanie poľovného revíru inému subjektu, vznikla u orgánu verejnej správy dôvodná pochybnosť, keďže v súvislosti s touto otázkou bolo iniciované iné súdne konanie, sa závery krajského súdu o zákonnosti postupu tohto správneho orgánu, ktorý v nadväznosti na uvedené administratívne konanie o evidencii tejto zmluvy v súlade so zásadami zákonnosti vyjadrenými v Správnom poriadku formálne „prerušil“, javia ako dôvodné, ústavne udržateľné a neodporujúce zmyslu a účelu aplikovaných právnych noriem. Ústavný súd v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta</p>

	<p>sunt“ (právo patrí bdelym) podotýka, že uvedená procesná situácia administratívneho konania účastníkom dotknutej zmluvy o užívaní poľovného revíru nebráni, aby sa ako účastníci súdneho konania, kvôli ktorému bolo toto administratívne konanie formálne „prerušené“, domáhali jeho plynulého priebehu, a aby prípadne dotknutú zmluvu o užívaní poľovného revíru zobrali späť a na evidenciu predložili novú „perfektnú“ zmluvu o užívaní poľovného revíru.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na ochranu vlastníctva a pokojné užívanie majetku zaručené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach z 21. apríla 2016 porušené nebolo.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</b>	ÚS SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/0756
<b>súvisiace právne predpisy</b>	
<b>kľúčové slová</b>	správne konanie správne súdnictvo-konanie proti nečinnosti

## Uznesenie:

<b>spisová značka</b>	<b>I. ÚS 111/2017</b>
<b>populárny názov</b>	Verejnoprávna pohľadávka a jej príslušenstvo
<b>sudca spravodajca</b>	Marianna Mochnáčová
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	08.03.2017
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Verejnoprávna pohľadávka vzniknutá z oneskorene uhradeného alebo neuhradeného poistného na zdravotné poistenie (poplatok z omeškania) nie je spôsobilá byť súčasťou konkurznej podstaty úpadcu, ktorým je zdravotná poisťovňa, keďže je majetkom štátu, ktorý zdravotná poisťovňa len spravuje. Pohľadávka na zaplatenie úrokov z omeškania podľa občianskeho hmotného práva nemôže vzniknúť ako odvodený právny vzťah (následok) nesplnenia verejnoprávnej povinnosti vo vzťahu k zdravotnej poisťovni oprávnenej na výkon verejného zdravotného poistenia, keďže len právna norma verejnoprávnej povahy môže stanoviť, aké právne následky bude znášať povinný (poistenec), ktorý si nespĺnil verejnoprávnu zákonnú povinnosť.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v postavení žalobkyne proti Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej aj „žalovaný“) ako žalovanému o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DK 301/00011/2012/R, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočky Trenčín, č. DK 301/00011/2012 ako prvostupňového správneho orgánu. Krajský súd pôvodne rozsudkom rozhodol tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Tento rozsudok sťažovateľka napadla odvolaním, na základe ktorého najvyšší súd uznesením z 11. februára 2015 zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a

	<p>vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že bolo odňaté právo na spravodlivý súdny proces dotknutého účastníka správneho konania, a tiež z dôvodu nedostatočného vysporiadania sa s námietkami sťažovateľky v súvislosti s jej aktívnou legitimáciou. Krajský súd následne pribral do konania dotknutého účastníka správneho konania a rozhodol rozsudkom z 10. septembra 2015, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol a náhradu trov konania sťažovateľke ani dotknutému účastníkovi správneho konania nepriznal. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu z 10. septembra 2015 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 26. októbra 2016 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.</p> <p>Rozsudok krajského súdu bol odôvodnený nemožnosťou postúpenia pohľadávky zo zrušenej zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA DRUŽSTEVNÁ ZDRAVOTNÁ POISŤOVŇA v konkurze (ďalej len „DZP“) na sťažovateľku a tiež nedostatkom aktívnej legitimácie sťažovateľky na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Najvyšší súd ako súd odvolací sa v napadnutom rozsudku stotožnil s argumentáciou prvostupňového krajského súdu.</p>
<p><b>z odôvodnenia</b></p>	<p>Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.</p> <p>Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení za súčasného stotožnenia sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktorého odôvodnenie považoval za správne v celom rozsahu, je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj ústavne udržateľne odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom rozsudku ústavne súladným spôsobom zdôvodnil (využívajúc zákonnú možnosť odkázať na rozhodnutie krajského súdu), prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil s argumentáciou predstretou sťažovateľkou o existencii jej aktívnej legitimácie na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vo veci uplatnenia nároku na zaplatenie poplatku z omeškania na zdravotnom poistení.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľka v rámci svojej argumentácie poukazuje na nadobudnutie pohľadávky postúpením v rámci konkurzného konania vedeného proti zdravotnej poisťovni, je podľa názoru ústavného súdu potrebné dodať, že verejnoprávna pohľadávka vzniknutá z oneskorene uhradeného alebo neuhradeného poistného na zdravotné poistenie (poplatok z omeškania) nie je spôsobilá byť súčasťou konkurznej podstaty úpadcu, keďže je majetkom štátu, ktorý zdravotná poisťovňa len spravuje. Ak by sťažovateľka nadobudla postúpením schváleným konkurzným súdom pohľadávku už autoritatívne priznanú platobným výmerom úradu, ide o vymáhateľný nárok. Ak pohľadávka nebola právoplatne priznaná platobným výmerom úradu v prospech úpadcu pred jej postúpením, nemožno hovoriť o vymáhateľnom nároku, pretože tento nie je krytý žiadnym exekučným titulom. Sťažovateľka ako obchodnoprávna spoločnosť mohla a mala vedieť, že jej právne postavenie nezodpovedá legálnej definícii zdravotnej poisťovne, a preto bude minimálne sporné, či bude oprávneným subjektom na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru úradom. Ak sa aj napriek uvedenému rozhodla pre špekulatívne nadobudnutie takejto pohľadávky, ide o súčasť podnikateľského rizika, ktoré v súvislosti so svojou obchodnou činnosťou musí znášať.</p> <p>V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, v rámci ktorej poukazovala na právne závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 268/2011, ktorým ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 154/2010, ústavný súd uvádza, že k otázke platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo zrušenej zdravotnej poisťovne</p>

	<p>uzatvorenej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu – DZP a sťažovateľkou nezaujal v označenom rozhodnutí konkrétny právny názor, len umožnil Krajskému súdu v Banskej Bystrici v okolnostiach danej veci posúdiť platnosť tejto zmluvy aj podľa hmotného práva. Vzhľadom na uvedené nepovažuje ústavný súd v danej veci právne závery najvyššieho súdu, ku ktorým dospel v napadnutom rozsudku, za rozporné s uvedeným rozhodnutím ústavného súdu.</p> <p>V ďalšej argumentácii sťažovateľka poukázala na právne závery najvyššieho súdu uvedené v rozhodnutiach sp. zn. I Sžo 4/2015 z 24. augusta 2015 a sp. zn. I Sžo 12/2015 z 24. augusta 2016. Ústavný súd po oboznámení sa s ich odôvodnením konštatuje, že v predmetných rozhodnutiach dospel najvyšší súd k identickým právnym záverom ako v napadnutom rozsudku, keď uviedol, že sťažovateľka nespĺnila podmienku aktívnej legitímácie v konaní o preskúmanie zákonnosti tam namietaných rozhodnutí Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Najvyšší súd v oboch rozhodnutiach identicky konštatoval, že rešpektuje opatrenie krajského súdu, ktorým vyslovil súhlas s tým, aby správca konkurznej podstaty DZP predal súbor pohľadávok sťažovateľke, avšak ďalší postup sťažovateľky spočívajúci v podaní návrhu na vydanie platobného výmeru je podľa jeho názoru v rozpore s charakterom postúpených pohľadávok, ktoré postúpením podľa súkromného práva nestratili svoj verejnoprávny charakter.</p> <p>Ústavný súd ďalej dodáva, že najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 7 Sžo 20/2012, ktoré sťažovateľka v sťažnosti uvádza, dospel k záveru, že správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorým je zdravotná poisťovňa, nemôže byť účastníkom správneho konania o návrhu na vydanie platobného výmeru vo veciach pohľadávok na poisťnom, lebo ide o majetok štátu, a nie o majetok úpadcu. Súčasne konštatoval, že prostriedky z poisťného na verejné zdravotné poistenie sú verejné prostriedky v majetku štátu, a preto nemôžu patriť do konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne ako úpadcu. Z § 18 ods. 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 581/2004 Z. z. vyplýva, že uplatniť pohľadávku na poisťnom na Úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou môže len zdravotná poisťovňa. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu bolo podrobené prieskumu ústavnosti na ústavnom súde v konaní sp. zn. I. ÚS 298/2014, v ktorom bola sťažnosť podaná správcom konkurznej podstaty odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Z uvedeného vyplýva, že ani argumentácia sťažovateľky založená na poukaze na jednotlivé rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu neobstojí. Ústavný súd preto rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠEP a iných súdov</b>	ÚS SR: I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010
<b>súvisiace právne predpisy</b>	zákon č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
<b>klúčové slová</b>	rozhodnutie-odôvodnenie vlastníctvo-obmedzenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy

<b>spisová značka</b>	<b>I. ÚS 118/2017</b>
<b>populárny názov</b>	Nárok na bezplatnú právnu pomoc a trovy konania
<b>sudca spravodajca</b>	Marianna Mochnáčová
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	08.03.2017
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Iba zo samotnej skutočnosti, že sťažovateľke bol Centrom právnej pomoci

	<p>priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc, nie je možné vyvodiť, že jej osobné a majetkové pomery odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa.</p>
<p><b>skutkový stav a základné fakty</b></p>	<p>Sťažovateľka podala žalobu okresnému súdu o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 16.517,62 eur a zároveň požiadala o oslobodenie od súdneho poplatku. Okresný súd uznesením zo dňa 2.11.2010 nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd uznesením zo dňa 30.3.2011 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu. Okresný súd uznesením zo dňa 29.1.2016 uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 965,50 eur. Sťažovateľka vo veci včas podala proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 29.1.2016 odvolanie. Krajský súd uznesením zo dňa 21.11.2016 odvolanie sťažovateľky zamietol.</p>
<p><b>z odôvodnenia</b></p>	<p>Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle. Tento záver sa vzťahuje zvlášť na rozhodovanie podľa § 257 CSP, použitie ktorého je výnimkou, pretože iba v prípade, že všeobecný súd dospeje k záveru, že v okolnostiach danej veci existujú dôvody osobitného zreteľa, nemusí náhradu trov konania priznať. Vymedzenie obsahu tohto právneho pojmu je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na kontext v konkrétne posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že musí ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnený. Nedôvodnosť aplikácie § 257 CSP je v danom prípade podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). Krajský súd, síce stručne, ale napriek tomu dostačujúco odôvodnil, prečo nepovažoval dôvody, ktoré uvádzala sťažovateľka, za také výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie trov konania úspešnému účastníkovi. Skutkové a právne závery uvedené v citovanom odôvodnení uznesenia krajského súdu nie sú podľa názoru ústavného súdu v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno považovať za odporujúce citovaným článkom ústavy a dohovoru. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a preto ich ústavný súd nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať ani ich prípadne nahrádzať vlastnými. Ústavný súd nad rámec dôvodov uvádzaných krajským súdom poznamenáva, že iba zo samotnej skutočnosti, že sťažovateľke bol Centrom právnej pomoci priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc, nie je možné vyvodiť, že jej osobné a majetkové pomery odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi. Takýmto výkladom by bolo možné dospieť k záveru, že vždy, keď je účastníkovi konania priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc, je táto skutočnosť dôvodom na aplikáciu § 257 CSP. Avšak z ústavnoprávneho hľadiska je takýto výklad neakceptovateľný. Ústavný súd zároveň dodáva, že už pred začiatkom konania vo veci samej okresný súd aj krajský súd skúmali osobné a majetkové pomery sťažovateľky na základe jej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom sťažovateľka dôvody na oslobodenie od súdnych poplatkov nepreukázala. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<p><b>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP</b></p>	<p>ÚS SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02</p>



<b>a iných súdov</b>	
<b>súvisiace právne predpisy</b>	
<b>klúčové slová</b>	trovy konania

<b>spisová značka</b>	<b>I. ÚS 140/2017</b>
<b>populárny názov</b>	Ústavnoprávny rozmer sťažnosti podľa čl. 127 ústavy
<b>sudca spravodajca</b>	Peter Brňák
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
<b>dátum rozhodnutia</b>	08.03.2017
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval jeho judikatúru.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Žalobou zo dňa 05.05.2009 uplatnil žalobca voči sťažovateľke v procesnom postavení žalovanej právo na vypratanie a odovzdanie ubytovacej bunky nachádzajúcej sa v ubytovni. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 19.09.2011 uložil sťažovateľke povinnosť vypratať a protokolárne odovzdať žalobcovi ubytovacu bunku. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31.10.2012 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 19.09.2011, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie následne rozsudkom zo dňa 12.02.2014 žalobu žalobcu zamietol. Na základe odvolania žalobcu odvolací súd rozsudkom zo dňa 26.11.2014 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 12.02.2014 tak, že uložil sťažovateľke vypratať a protokolárne odovzdať žalobcovi ubytovacu bunku. Rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 26.11.2014, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie, napadla sťažovateľka dovolaním. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 08.12.2016 zamietol dovolanie sťažovateľky.
<b>z odôvodnenia</b>	Ústavný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. O taký prípad išlo aj v prerokovanej veci, keď konaniu pred najvyšším súdom a jeho napadnutému rozhodnutiu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Najvyšší súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je dovolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky. Sťažnosti sťažovateľky chýbala v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a následné vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania podaného zo strany sťažovateľky nemôže samo osebe znamenať porušenie sťažovateľkou v petite označených práv. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že

	<p>v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. k odopretiu základných práv alebo slobôd.</p> <p>V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer. S námietkami sťažovateľky sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:  <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</b>	ÚS SR: I. ÚS 17/01, I. ÚS 19/02, II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06
<b>súvisiace právne predpisy</b>	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
<b>klúčové slová</b>	byt-náhradný / bytová náhrada byt-právo užívania zmluva-zmluva o ubytovaní práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces dovolanie-dovolacie konanie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

### Nález - priet'ahy:

<b>spisová značka</b>	<b>I. ÚS 267/2016</b>
<b>populárny názov</b>	Neefektívna činnosť súdu a extrémne priet'ahy
<b>sudca spravodajca</b>	Milan Lalič
<b>druh konania</b>	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
<b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b>	Nález - Nález
<b>dátum rozhodnutia</b>	08.03.2017
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	K zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania (strán sporu). Aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľka obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Napadnuté konanie, predmetom ktorého je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, začalo 10. januára 1995 doručením návrhu sťažovateľky Obvodnému súdu Bratislava III. Uznesením Mestského súdu v Bratislave z 30. novembra 1995 bola vec sťažovateľky prikázaná na prejednanie a rozhodnutie Obvodnému súdu Bratislava II, ktorému bol spis odstúpený 5. septembra 1997. Napadnuté konanie prebieha viac ako 21 rokov a aj napriek opakovaným žiadostiam sťažovateľky o vykonanie nápravy a odstránenie nezákonného stavu nebolo ukončené ani na prvom stupni.
<b>z odôvodnenia</b>	Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

	<p>Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konania tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preto vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. Napadnuté konanie však vykazuje skutkovú zložitost', ktorá je daná tým, že odporca sa zdržiava v zahraničí a aj predmetom vyporiadania sú hnutelné veci nachádzajúce sa v zahraničí. Vzhľadom na chabú dôkaznú situáciu, keď sťažovateľka preukazovala svoje tvrdenia len fotodokumentáciou vyporiadavaného majetku a návrhom na vypočutie svedkov, bolo v konaní potrebné nariadiť znalecké dokazovanie na zistenie hodnoty vecí tvoriacich BSM (ustanovením znalcov z viacerých odborov). Prostredníctvom dožiadaného súdu v Passau okresný súd vykonal výsluch odporcu a svedkyne (nemeckej štátnej občianky), s čím boli spojené úkony súvisiace s prekladom listín. Na zložitost' napadnutého konania poukázala aj predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti.</p> <p>Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd konštatuje, že aj sťažovateľka čiastočne prispela svojim správaním k celkovej dĺžke napadnutého konania. Na ťarchu sťažovateľky z pohľadu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní možno pripísať skutočnosť, že opakovane žiadala okresný súd o odročenie nariadených pojednávaní (nariadených okresným súdom na 13. január 2005, 26. november 2013, 15. október 2015 a 7. marec 2016), ktoré museli byť z tohto dôvodu odročené alebo zrušené. Uvedené skutočnosti mali nepochybne dopad na celkovú dĺžku trvania konania, na čo ústavný súd musel pri posudzovaní veci prihliadnúť. Napriek tomu v danom prípade podiel sťažovateľky na vzniknutých priet'ahoch podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlho trvajúce konanie okresného súdu.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu, pričom konštatuje, že vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania nepovažoval za potrebné podrobne skúmať postup okresného súdu, pretože aj skutkovo či právne náročnejšia občianskoprávna vec nesmie trvať takú dlhú dobu. Z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby predmetné občianskoprávne konanie nebolo právoplatne skončené ani po 21 rokoch od jeho začatia. Už samotná dĺžka trvania konania pred okresným súdom (od odstúpenia veci 5. septembra 1997), ktorá predstavuje 19 rokov, sama osebe signalizuje porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 192/97 porušené boli.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 1 500 eur a náhradu trov konania.</u></p>
<p><b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov</b></p>	
<p><b>súvisiace právne predpisy</b></p>	
<p><b>klúčové slová</b></p>	<p>priet'ahy v konaní-extrémne spoluvlastníctvo-vyporiadanie spoluvlastníctvo-bezpodielové spoluvlastníctvo manželov občianske súdne konanie-občiansko-právne konanie priet'ahy v konaní-právna a faktická zložitost' veci</p>

<p><b>spisová značka</b></p>	<p><b>I. ÚS 618/2016</b></p>
<p><b>populárny názov</b></p>	<p>Priet'ahy v konaní o určenie vlastníckeho práva</p>
<p><b>sudca spravodajca</b></p>	<p>Milan Čalík</p>
<p><b>druh konania</b></p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p><b>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</b></p>	<p>Nález - Nález</p>

<b>dátum rozhodnutia</b>	08.03.2017
<b>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</b>	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
<b>analytická právna veta</b>	Nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia.
<b>skutkový stav a základné fakty</b>	Žalobou podanou okresnému súdu 25. februára 2002 sa žalobcovia domáhali pôvodne proti právnej predchodkyni sťažovateľky (starej mame) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) v dôsledku vydržania. Z dôvodu, že pôvodná žalovaná darovala sporné nehnuteľnosti sťažovateľke ako svojej vnučke, sa sťažovateľka stala účastníčkou konania na strane žalovanej.
<b>z odôvodnenia</b>	<p>Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade. V súvislosti s prvým kritériom „zložitosť vecí“ ústavný súd posudzované konanie, ktorého predmetom je určenie vlastníckeho práva vydržaním, nepovažuje za právne ani skutkovo zložité a zložitosť tohto konania nenamietal ani okresný súd. Metodika postupu súdov v týchto veciach je jasná a podporená stabilizovanou judikatúrou.</p> <p>Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky posudzovaného konania, z prehľadu procesných úkonov ústavný súd zistil, že v primeraných lehotách reagovala na výzvy okresného súdu a svojim správaním neprispela k predĺženiu doterajšej doby konania.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal aj postupom okresného súdu, pričom v jeho postupe zistil viaceré obdobia nečinnosti. Okresný súd bol nečinný v období od 25. februára 2002, kedy žaloba žalobcov napadla okresnému súdu, do 19. marca 2003, kedy okresný súd po viac ako 1 roku od nápadu veci vykonal vo veci prvý procesný úkon. Okresný súd tiež predložil spis dovolaciemu súdu po viac ako 5 mesiacoch, odkedy bol pripravený na predloženie dovolaciemu súdu, a to konkrétne od 18. marca 2010, kedy sa právna zástupkyňa sťažovateľky vyjadrila k dovolaniu žalobcov, do 27. augusta 2010, kedy bol spis predložený dovolaciemu súdu. Na farchu okresného súdu možno pripočítať aj obdobie v trvaní viac ako 1 roka a 3 mesiacov, a to v období od 27. augusta 2010, kedy okresný súd postúpil spis na dovolacie konanie najvyššiemu súdu, do 25. novembra 2011, kedy okresný súd potom, ako z dôvodu procesného pochybenia na jeho strane, kvôli ktorému okresný súd predčasne postúpil spis najvyššiemu súdu, po odstránení tohto svojho procesného pochybenia tak urobil opäť. Podľa zistenia ústavného súdu bol okresný súd nečinný aj v období od 3. apríla 2013, kedy okresný súd doručoval rozhodnutie dovolacieho súdu účastníkom konania, do 30. októbra 2013, kedy okresný súd postúpil spis na ďalšie konanie krajskému súdu, t. j. takmer 7 mesiacov. Napokon okresný súd nekonal takmer 1 rok aj v čase od 14. januára 2015, kedy bol spis vrátený z krajského súdu späť okresnému súdu, do 12. januára 2016, kedy okresný súd začal vo veci opätovne konať a nariadil vo veci pojednávanie.</p> <p>Z uvedeného vyplýva, že okresný súd nekonal, resp. konal neefektívne po dobu viac ako 4 rokov a 3 mesiacov.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 30/2015 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 C 27/2002) porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 30/2015 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 C 27/2002) prikázal konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p>

	<u>Sťažovateľke priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 2 500 eur a náhradu trov konania.</u>
<b>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov</b>	
<b>súvisiace právne predpisy</b>	
<b>klúčové slová</b>	prieťahy v konaní-nadmerná zaťaženosť, nadmerné množstvo vecí prieťahy v konaní-nečinnosť

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

**Upozornenie :**

*Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.*